

AIRSOFTOVÝ MAGAZÍN ■ WWW.AIRSOFTDEJVICE.CZ ■ DUBEN 2011

AKD-NEWS!

POVÍDKA ■ CO VÁS BAVÍ ■ AKTUALITY ■ ZAJÍMAVOSTI

Čeští vojáci na cvičení

„Thorny Valey“

Seriál tří reportáží!

**Call of Duty
Modern Warfare 2**
Voják SAS vs. PC hra!

MODERN WARFARE 2

AKD-NEWS!

v tomto čísle

DUBEN 2011

- 5 **Thorny Valey 1. část**
- 6 **ČČK na duben 2011**
- 8 **Parklát 2.**
pozdávka na akci
- 9 **Thorny Valey 2. část**
- 11 **Call of Duty**
hra vs. skutečnost
- 13 **Thorny Valey 3. část**
- 14 **STREETLUGE**
- 18 **Operace Lizard II.**

DUBNOVÉ FOTO

Všichni již určitě z médií znají budoucí zbraň České armády.

Znáte také videoprezentaci, ve které zbraň představuje Česká zbrojovka?

Shlédněte video jako vystřižené z Hollywoodského akčního trháku!

[VIDEO ZDE KE SKOUKNUTÍ](#)

Bohemia Air Soft na IWA 2011

Stejně jako v posledních letech, i letos se firma Bohemia Air Soft zúčastnila mezinárodní výstavy IWA 2011 pořádané v německém Norinberku . Spolu s americkou výstavou ShotShow se totiž jedná o největší světové veletrhy civilních zbraní, střeliva a souvisejících produktů.

Minulý rok jsme byli ohodnoceni v nezávislých fórech jako nejhezčí stánek zabývající se airsoftem, a proto jsme ani tento rok nezháleli a pokusili jsme se opět zaujmout netradičním pojetím stánku prezentujícím airsoft tak, jak se používá a hraje. Dle pochvalných poznámek kolemjdoucích se nám to myslím zdařilo. UAZ a okolo rozmístěné ozbrojené figuríny vzbuzovaly zájem jak návštěvníků, tak i jiných vystavovatelů.

Z vystavovaných zbraní uvedme jen namátkou airsoftové RPG-7, Lehký kulomet M249 od Cybergun, SVD Dragunov od ASG a nebo populární START L96 GAS.

A co zaujalo naše partnery? Především prezentace nového ICS airsoftového granátometu, bio a těžkých kuliček téhož výrobce i představení naší další nové značky shootONE, pod níž se již v blízké době představí například zcela nová série cenově zajímavých a technicky kvalitních kuliček.

Kvůli Afghánistánu procházejí čeští vojáci v Německu „Trnitým údolím“ (1)

23.3.2011 · Na 150 příslušníků 8. jednotky provinčního rekonstrukčního týmu se v těchto dnech připravuje na nasazení do afghánské mise. Ve výcvikovém středisku americké armády v Hohenfelsu si už vyzkoušeli navádění dělostřelecké palby na cíl i vyproštění z převráceného vozidla.

Od 18. března do 11. dubna se ve výcvikovém prostoru Hohenfels v Německu účastní vojáci 8. jednotky PRT i s vlastní technikou cvičení s názvem „Thorny Valley“ – Trnité údolí. Češi jsou po dobu výcviku začleněni do struktury úkolového uskupení Mustang, které tvoří 172. samostatná pěší brigáda pozemních sil americké armády. V nejbližší době se počítá s nasazením tohoto úkolového uskupení v provinciích Paktika a Nangarhár v Afghánistánu.

Cílem cvičení je zejména zkoordinovat příslušníky štábu rekonstrukčního týmu a manévrových jednotek, prověřit připravenost jednotek a nacvičit řešení pravděpodobných situací, se kterými se vojáci v Afghánistánu mohou setkat. Mezi další úkoly patří také příprava potřebné dokumentace. V neposlední řadě si Češi v Bavorsku zvyknou na působení v mezinárodním prostředí – v Lógaru budou sdílet základnu Shank nejen s Američany, ale i s Jordánci.

„Cvičení „Thorny Valley“ je rozdělené do tří fází. My se nyní nacházíme v té první, kdy probíhá příprava specialistů, rozhodčích a přebírání techniky a materiálu od zdejšího výcvikového centra,“ řekl velitel 8. jednotky a dodal: „Musíme maximálně využít dobu strávenou na cvičení a zdokonalit svoje dovednosti, které povedou k úplnému zvládnutí všech činností před nasazením v zahraniční operaci.“

Výcvikové středisko v bavorském Hohenfelsu poskytlo vojákům plnohodnotné zázemí včetně zapůjčení celkem 14 vozidel Humvee. Příslušníci štábu 8. jednotky PRT již zahájili spolupráci se svými protějšky z úkolového uskupení Mustang a američtí kolegové je přijali víc než přívětivě.

Manévrové jednotky rekonstrukčního týmu procházejí samostatným a speciálním výcvikem, který z části řídí instruktoři z amerického střediska. V současné první fázi cvičení čeští vojáci za asistence amerických instruktorů naváděli dělostřeleckou palbu na nepřátelské cíle nebo si vyzkoušeli vyproštění z převráceného vozidla imitovaného kabinou vozidla Humvee.

Zdroj: www.acr.army.cz

Vernisáž Malostranského gymnázia na téma Cesta kolem světa

Ve čtvrtek 10. března se na Malostranském gymnáziu v Josefské ulici konala tradiční školní vernisáž. Tentokrát si každá třída připravila scénku představující některou světovou zemi. Viděli jsme tak lemury na Madagaskaru, muzeum v Egyptě nebo rozmanité zprávy z USA, které vyhrály jednu z kategorií. Není divu, že v Kvartě A, která toto vystoupení připravila, je největší koncentrace křížáků.

Poprvé se však v rámci doprovodného programu představila i naše místní skupina. Zájemcům jsme tady maskovali krvavá poranění a samozřejmě jsme také názorně předváděli resuscitaci. Pro někoho by mohlo být novinkou, že pokud nejste zdravotníci, nemusíte dýchat z úst do úst a stačí jen nepřetržitě masírovat srdce. Důležité je ale správné umístění obou natažených rukou doprostřed hrudníku, správná frekvence asi 100 stisků za minutu a také hloubka 5 - 6 centimetrů, pokud jde o dospělého člověka. Evropská rada pro resuscitaci k této změně přistoupila hlavně proto, že laici často zapomínali při dýchání z úst do úst zaklonit hlavu a ucpat nos, takže vzduch pak šel místo plic do žaludku. Pokud ale dýchat z úst do úst správně umíte, tak se toho nebojte. Kdo měl zájem, odnesl si odměnu v podobě časopisů, pexes a pozvánek na další naše akce. Bylo pěkné propojit tu minulost a současnost naší skupiny. Navštívili nás totiž i mnozí bývalí členové. Akci navíc podkreslovala hudba známá z našich akcí. Doufám, že se nejen v Josefské sejdeme zase někdy příště!

Letní tábor v Českém ráji

První dubnový víkend uspořádala 5. MS ČČK Praha 7 na Smíchově svou Akci Pětka. Díky pěknému jarnímu počasí jsme si v sobotu zahráli nejprve před polednem hru v ulicích v okolí Anděla, kde jsme zjišťovali různé věci v místních obchodech. Cestou jsme potkali dokonce peloton při půlmaratonu, který zrovna probíhal ulicí Svornosti. Bylo tam i jedno křížácké stanoviště, na kterém se ošetřovali zranění maratonci. Odpoledne se k nám přidala i naše členka Iva Havlová, která si s námi zahrála mimo jiné oblíbenou hru zvanou Raz, dva, tři, buldok! Jinak jsme sledovali různé filmy a večer jsme se vydali do Štefánikovy hvězdárny na Petříně. Tam jsme se mimo jiné vážili na speciální váze, která ukazovala, kolik bychom vážili na různých planetách a dokonce i na Slunci, které mělo zdaleka největší přitažlivost.

Šimon Hlinovský

5ms@cckpraha1.cz

další plánované akce:

- 14. 4. - Bezpečná třináctka, Sluneční náměstí, Hůrka
- 27. 4. - Den integrovaného záchranného systému, Muzeum Policie, Karlov
- 5. 5. - Soutěž mladých zdravotníků, DDM Prahy 13
- 7. 5. - Memoriál Alice Masarykové, DDM Prahy 13
- 11. 5. - Český den proti rakovině, celá Česká republika
- 26.-29.5. - Bambiriáda, Vítězné náměstí
- 10.-12.6. - Víkend v Zaječově, Zaječov
- 14.-15.6. - Bezpečné léto, Anděl
- září - Den, kdy svítí světlušky, celá Česká republika

VELKÁ JARNÍ AKCE !!

VYBÍREJTE ZE ŠIROKÉ NABÍDKY ZA NÍZKÉ CENY

Účetní a daňová kancelář

Ing. Marcela Šteflová - ACCOUNTTAX

www.accounttax.cz

Zveme Vás

10. – 11. 9. 2011

na AIRSOFTOVOU AKCI

PARKLÁT 2. 011

Akce je dislokována na Křivoklátsko a bude probíhat po celé dva dny v terénu.

Je určena pro 5 členné týmy (4 – 6 členů)

Nejedná se o chrlení kuliček

Cena je 120,- Kč za osobu + 50,- Kč za skupinu

Máte li zájem, pro bližší informace kontaktujte na adrese:

pohnikostrou@seznam.cz

Cvičení Thorny Valley pokračuje. Simuluje se napadení patroly i jednání s afghánskými autoritami (2)

5.4.2011 • Ve výcvikovém středisku americké armády v německém Hohenfelsu pokračuje už druhý týden výcvik 8. jednotky provinčního rekonstrukčního týmu před nasazením v misi ISAF.

Čtyřtýdenního cvičení „Thorny Valley“ – Trnité údolí – se účastní přes 150 vojáků převážně ze 102. průzkumného praporu z Prostějova, kteří jsou po dobu výcviku začleněni do struktury úkolového uskupení Mustang. To tvoří 172. samostatná pěší brigáda pozemních sil americké armády. Nejdůležitější částí výcviku je tzv. Mission Rehearsal Exercise, jakási poslední kontrola před nasazením v misi.

Cílem cvičení je zejména zkoordinovat příslušníky štábu rekonstrukčního týmu a manévrových jednotek, prověřit připravenost jednotek a nacvičit řešení pravděpodobných situací, se kterými se vojáci v Afghánistánu mohou setkat. Postupuje se podle scénáře, který má navodit podmínky co nejvíce podobné reálnému nasazení.

„Provedete patrolu do osady Char Hawza. Vaším úkolem je doprovodit civilního experta a příslušníka CIMIC ke kontrole projektu výstavby policejní stanice,“ říká veliteli patroly nadporučík Jiří Bubela, náčelník operační skupiny. Vydání úkolu je ovšem jen jedním z mnoha kroků. Předchází mu důkladné naplánování štábem provinčního rekonstrukčního týmu tak, aby vojáci dostali všechny dostupné informace o trase přesunu a místě plnění úkolu včetně připravenosti prostředků pro řešení krizových situací. Pak následuje plánovací proces velitele patroly na jehož konci je pochopení úkolu všemi příslušníky patroly. Doprovody civilních expertů a příslušníků skupiny CIMIC budou denním chlebem mobilních pozorovacích týmů PRT v operaci.

„Salam Alejkum,“ vítá guvernér provincie Paktika velitele PRT. V rámci simulovaného setkání s představiteli provinční vlády se vojáci učí, jak jednat s místními autoritami a poznávají zvyky a obyčeje Afghánců. Do paměti si vštěpují každý detail schůzky. Obě strany vystupují profesionálně a od instruktorů z výcvikového střediska v Hohenfelsu slyší chválu.

„Kontakt!“ křičí velitel družstva. Patrola byla napadena při návratu na základnu, útočníci střílejí z ručních zbraní. Střelec ve věži opětuje palbu, celá patrola zrychlí a ujíždí do bezpečí. I to jsou situace, které musí vojáci zažít, aby na ně dokázali pohotově reagovat.

Pravidla použití zbraně a zásady COIN (Counterinsurgency, protipovstalecká taktika) musejí znát perfektně všichni. „V podstatě lze pod pojem koncepce COIN zahrnout vše, co koaliční síly realizují v Afghánistánu, a co přispívá k eliminaci povstalců,“ řekl již v únoru při velitelské přípravě 3. úkolového uskupení AČR v silách ISAF podplukovník Jan Holek, vedoucí oddělení plánování z odboru zahraničních operací SOC MO. „Jestliže vojáci provádějí aktivity na taktické úrovni, činí tak s cílem snížit schopnosti povstalců, přičemž jejich dopad může být přímý nebo nepřímý. Na první pohled mohou mít za úkol především porazit povstalce, ve skutečnosti je hlavním cílem chránit místní obyvatelstvo a podpořit legitimitu afghánské vlády,“ dodal při prezentaci.

„Je nutné tyto zásady dodržovat při všech druzích naší činnosti. Nezapomínejte, že hlavním úkolem je podpora afghánské vlády, ochrana a pomoc civilnímu obyvatelstvu Afghánistánu,“ zdůrazňuje velitel jednotky, podplukovník Pavel Andráško, při každé příležitosti.

Zdroj: www.acr.army.cz

Voják speciálních jednotek vs. počítačová hra. Modern Warfare 2 živě

Anglický herní magazín Gadget vyzkoušel, jak by si vedl opravdový elitní voják v počítačové hře. Vytvořili mu reálnou maketu celé jedné úrovně hry.

Úroveň "The Pitt" je vojenské cvičiště ve veleúspěšné videohře Call of Duty: Modern Warfare 2. Autoři jednoho herního magazínu ji postavili na venkovském pozemku, a to zcela přesně. Je stejně velká, vybavená stejným počtem stejných cílů.

Tvůrci magazínu se rozhodli vyzkoušet, jaký je rozdíl mezi hrou a realitou. Zatímco hráč se pokusil co nejrychleji zdolat virtuální trať, voják elitních jednotek SAS absolvoval tu reálnou. Oba měli stejný úkol – absolvovat trať v co nejkratší době a trefit co nejvíce cílů.

Úroveň The Pitt ve hře Call of Duty: Modern Warfare 2.

Foto: Oficiální zdroj

Realita vs. fikce

Voják byl vyzbrojen samopalem Heckler a Koch MP5 nabitou ostrými náboji. Aby byla soutěž spravedlivá, stejnou zbraň si vybral ve virtuálním prostředí i hráč.

Hned na začátku se ukázalo, jak odlišná je taktika vojáka a hráče. Zatímco hráč bezstarostně běžel úrovní a na cíle střílel z pohybu, člen SAS zaujal ideální postavení v krytu a odtamtud likvidoval jeden cíl za druhým. Pak se voják rychle přesunul do dalšího bezpečného krytu a odstřelil zbývající cíle. Hráč se spoléhal na to, že v realitě bude mnohem obtížnější překonat překážky jako je žebřík nebo zátarasy, ale voják si s nimi bez potíží poradil. Díky tomu se dostal do domu jako první.

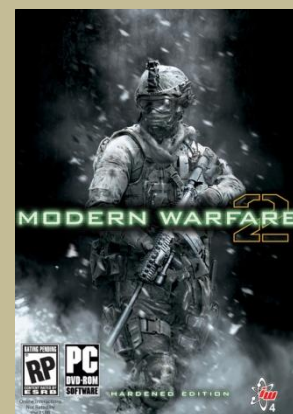
Hráč musí vyhrát

Pak se ale ukázala převaha hráče. Ten využil vlastnosti, kterou umožňuje hra, ale nikoliv realita – jedním výstřelem trefil dva cíle najednou. Voják se také musel potýkat s únavou. Nakonec vyhrál o

pouhé čtyři sekundy hráč. V reálném boji by však neměl šanci – nekryl se, cíle trefoval z naprosté blízkosti a navíc nemusel podstoupit fyzickou zátěž.

Zkouška ukázala, jak těžko přenositelné jsou zkušenosti mezi počítačovou hrou a opravdovým životem.

Zdroj: tn.cz

Čínská armáda má superzbraň – novou univerzální lopatku

Čínská vojenská lopatka vzor WJQ-308 představená loni v dubnu v Pekingu je zbraň, která má změnit světová bojiště.

Je to sice malý a zdánlivě nenápadný doplněk výstroje, ale každý, kdo zná pověst polních lopatek, ví, jak důležitá může lopatka být.

Děsivé dějiny polní lopatky

Za 1. světové války například lopatky zabily víc vojáků než chemické plyny nebo kulomety. Při boji v těsných zákopech se jejich nabroušené hrany a ostré špice ukázaly jako účinnější než krátké nože nebo nemotorné bodáky.

Hlavním účelem lopatky je však něco jiného než zabíjení – má se s ní kopat, hrabat a škrábat. Ale to je pro Číňany málo, vylepšili lopatku tak, že jí teď může závidět i švýcarský armádní nůž. Co všechno zázračná lopatka WJQ-308 umí?

Může se s ní:

kopat, sekát, řezat, hoblovat, krájet salám i zelenina. Dají se s ní štípat dráty, zatloukat hřebíky, vytahovat hřebíky, stavět stany i otevírat konzervy. Čínští vojáci s ní dokáží šplhat po zdi, používají ji jako kotvičku na šplhání i jako měřidlo vzdálenosti. Funguje i jako pádlo, cepín, štít, výtah, srp na trávu, utahovač drátů, páčidlo a samozřejmě se s ní během pár vteřin dá otevřít pivo. Celkem má 18 funkcí. Čínská armáda tvrdí, že lopatka prošla celkem 48 nezávislými kontrolami.

Lopatka se bude vyrábět v osmi druzích maskování – pouštní, městské, zimní a několik dalších.

Zdroj: tn.cz

Kouzlo cvičení Thorny Valley? Nikdo netuší, co bude za okamžik (3)

7.4.2011 · Před námi se znenadání objevují obrysy minaretu a domů afghánské obce Šan Kot. Naše kolona ale nepřijíždí nepozorována. Napravo od cesty se to hemží siluetami. A nezůstává jen u nich. Z křoví trčí hlavně automatických zbraní. Humwee jedoucí vepředu zpomalí. Najednou někdo zakřičí zjevně s úlevou do vysílačky: „To jsou Američané!“ Za chvíli dodává: „Chtějí o něčem vyjednat, má sem přijít velitel.“

Poručík Radim Pyszko velí v České republice jedné z čet 102. průzkumného praporu. Na americké základně Hohenfels v Německu má ale nyní během přípravného cvičení na nasazení v Afghánistánu Thorny Valley pod sebou mobilní pozorovací tým. Vysvětluje, že jeho vojáci doprovázejí civilní experty provinčního rekonstrukčního týmu. V obci Šan Kot se buduje zdravotní středisko, je potřeba zkontrolovat, jak práce pokročily. Americký protějšek souhlasně kýve hlavou, že rozumí. Kolonu ale dál mezi obydlí pustit nemůže. Ztratil se totiž americký voják, a tak prohledávají dům od domu. Bude to trvat nejméně do večera. Máme prý přijet zítra.

Poručík Pyszko žádá alespoň o umožnění průjezdu směrem ke karézám, které jsou několik kilometrů za obcí. Civilní experti tam totiž mají plnit druhou část úkolu. Je potřeba zkontrolovat v jakém stavu jsou tyto nádrže na zadržování vody. V suchém a nehostinném podnebí Afghánistánu představují totiž jednu z mála možností, jak zajistit dostatek vody i uprostřed parného léta.

Americký důstojník dává souhlas. Naše kolona se pomalu sune uzávěrou. Původně plánovaný šestihodinový výjezd bude výrazně kratší. Prohlídka zdravotního střediska a vyjednání s místní šurou je definitivně odloženo.

Nikdo ze zúčastněných vojáků netuší během cvičení, co ho čeká v nejbližších okamžicích. Vše se co nejvíce blíží reálné situaci. Právě v tom je přednost zdejšího výcvikového systému. Jedna jistota ale přesto existuje. Více než sto padesát vojáků převážně 102.

průzkumného praporu z Prostějova bude mít za sebou další den třítýdenního výcviku. Příprava 8. jednotky provinčního rekonstrukčního týmu AČR vyvrcholí po skončení Thorny Valley červnovým závěrečným cvičením ve výcvikovém prostoru Libavá.

Zdroj: www.acr.army.cz

Streetluge

Vše začalo v 70. letech na východním pobřeží USA. Skateboardisty přestalo bavit jezdit vestoje, hledali víc. Dnes už asi nikdo nezjistí, která skupinka si jako první začala na prkna lehat a sjíždět kopce pro pocit rychlosti. Jenže ouha, skateboardy byly moc malé. Proto jezdcí nelenili a za pár dní vyrazili do ulic s prvními prototypy podomácku vyrobených saní. Dřevotříska, na ní přišroubované osy a pár starých koleček. Obléct tričko, šortky a brýle.

Vyvstalo mnoho dalších problémů. Některé oleje, užívané v ložiscích začaly po překročení určité rychlosti hořet. Ložiska sama velmi ubrzďovala celou jízdu, pokud se rovnou neroztavila, nebo se nevylomila v zatáčkách, kdy je na ně vyvíjen opravdu velký tlak. Kola byla málo široká, při jakémkoli manévrování se jezdec velmi snadno dostal do smyku, nebo z luge spadl. Díky malému průměru kol zaškobrtl luge o téměř vše, co mu stálo v cestě, člověk pak byl vymrštěn jako projektil ve směru jízdy. Ani nemluvíme o chráničích, přilbách a spoustě jiných, dnes naprosto samozřejmých pomůckách.

Díky nekvalitnímu vybavení a nulové znalosti způsobu jízdy skončilo pár průkopníků streetluge na JIPce, v horším případě hrobníkovi na lopatě. Tyto události se staly ideálním soustem pro tisk, jenž Streetluge označil „jízdu pro sebevrahy“ a mnoha horšími slogany. V televizi a tisku neustále opakovali, jak je to nebezpečné, zakázané, jezdec může být za provozování Streetluge na silnici peněžně pokutován, nebo uvězněn.

Soudy lugi také nebyly nakloněny, 26 států zakázalo tento sport okamžitě, pod mnohatisícovou pokutou, v některých státech hrozilo a hrozí dodnes podmínka. Stejně jako v mnoha jiných případech, pokus o odstrašení měl spíš opačný efekt. Během pár let se silnice zaplnily jezdcí, každý si chtěl zkusit „ten zakázaný sport.“

Na otevření nového trhu a prudký nárůst zájemců o kvalitnější zboží odpovědělo mnoho malých firmiček po celém území Států. Světlo světa také spatřila první prkna, už ne skate, ale Streetluge. Jezdci si začali uvědomovat nedostatky a chyby v konstrukci. Nikomu se však zatím nechtělo mrhat energií do sportu, za který mohli být soudně stíháni.

80. léta jsou dodnes považována za desetiletí, ve kterém streetluge prodělal největší vývoj. Začaly se objevovat uzavřené komunity, které se tajně vydávaly na silnice, zajezdit si. Jedna buňka komunikovala s druhou přes telefon, dohadovaly se závody, výměna informací... Každý jezdec opravdu zapálený pro streetluge přemýšlel, jak docílit větší rychlosti, jak

eliminovat krizové vlastnosti prkna, co by chtělo vylepšit a co je přebytečné. Světlo světa spatřily všemožné prototypy lugů, některá později označená jako zvěrstva, jiná dodnes používaná.

První inovací byla opěrka na chodidla. Další zlomení prkna v jednom bodě, aby se jezdec dostal mnohem níž k vozovce (cca 5cm) a odpor vzduchu se tak drasticky snížil. To nestačilo, předeek se neustále zvedal. Tak prkno zlomili podruhé a kýžený efekt se dostavil. Jenže ouha. Při čelním nárazu se jezdcovo přirození pěkně potlouklo o onen zlom, což nikomu nebylo zrovna moc příjemné. Do díla se dali čalouníci, kteří vyztužili krizové partie prkna měkkým molitanem a pokryli koženkou. Dalším problémem byla váha helmy. Řeknete si pohoda, mít hlavu ohnutou v úhlu devadesáti stupňů, jenže zkuste si to s tříkilovou helmou celý den. Pokud tedy samozřejmě chcete dobře dopadnout, protože jinak na cestu nevidíte. Proto se čalouníci začali předhánět v tom, který z nich vyrobí nejlepší a nejpohodlnější podložku pod hlavu, jež přitom bude držet jezdcovu hlavu v úhlu, ve kterém uvidí na silnici. Asi nejdůležitějším „vynálezem“ bylo přidání dalšího páru os a kol, a to v páru za sebe. Neméně podstatný je sklon os k vozovce, opět, světlo světa spatřila ohromná zvěrstva, která měla maximálně využít otáčivého momentu kol. Nakonec se však vše vrátilo do standardních kolejí a tyto pokusy byly zastaveny.

Firmy začaly vyrábět kola z mnohem kvalitnějšího materiálu a podstatně širší, aby se jezdec nemohl tak snadno dostat do smyku. Ložiska byla v některých místech vyztužena, zlepšena, opatřena krytkou proti vnikání vody a prachu dovnitř (dodnes nefungují) a v obecnou známost do těchto kruhů vstoupily nové oleje, užívané ve strojírenství, které opravdu nehoří. Opravdu, není horší okamžik, než když uprostřed dlouhé rovinky sviští jezdec

obvyklých 60 za hodinu a najednou kouká, jak mu mizí kolo do příkopu...

Od motorkářů a motocrossu si streetluge půjčil veškeré chrániče, kterých je zapotřebí opravdu spousta, návdavkem helmy a rukavice. Díky rozvoji motorkářských sportů jsme ihned přejali „bederáky“, které každému z nás už párkrát zachránili jinak do krve rozdrbaná záda. Rukavice jsou dodnes k nezaplacení, co na tom, že je po průjezdu jednou zatáčkou, při které trvale drhnete o zem můžete vyhodit. Mohla to být vaše ruka a teď by se daly počítat kostičky.

V devadesátých letech došlo k celkovému zklidnění, až na pár bláznů. Ti, kteří jezdili jen pro image přestal streetluge bavit a šli k jiným, novým sportům. Zůstali opravdu skalní příznivci, kteří začali pomýšlet o zařazení tohoto sportu na X Games.

V dnešních dnech zažívá „Luging“ stagnaci. Po světě počítáme tisíce jezdců, naše řady se nijak rapidně nezvyšují, ani nesnižují. Jezdíme pro radost, jezdíme pro rychlost. A že je to zakázané? Čůrat v parku se také nesmí a kolik z nás to dělá...

Proti „nové škole“ začali brojit lidé, kteří došli názoru, že současný design prken není vyhovující. Zkrátili luge o ony držáky na nohy, přestali lámat prkna, ale ponechali rovnou

desku. Ve své podstatě se vrátili zase na začátek. Z mého pohledu udělali jen dobře. Ona opěrka na nohy je naprosto k ničemu, naopak překáží při opravdu těsném projíždění zatáčkou. Mnoho jezdců by se normálně prosmýklo kolem protivníka s pokrčenýma nohama, ale onu podložku neohnete. Tak se do sebe zaklesli a závod pro ně skončil. Opěrka na hlavy je potřebná pouze pokud jezdíte opravdu dlouhé trati, kolem deseti kilometrů, jenže kdo je vlastně jezdí, když jsou dnešní závodní tratě maximálně šest kilometrů dlouhé, navíc plné zatáček... A koho zajímá, že máme větší odpor vzduchu, když se zatáčkou prosmýknu mnohem lépe, než streetlugeři. Tato odnož dostala název Buttboard (butt – zadek), jenž se začíná těšit čím dál větší popularitě. Stala se symbolem jakési pomyslné revolty mladších jezdců a náhle se vyloupla kategorizace na New School a Old School (Nová a Stará škola). dodnes mi to připadá jako paradox, protože právě tato prkna byla na světě jako první, poté se přehnala vlna streetluge a dnes se opět vracíme na začátek. Paradox, ale je to tak.

Od roku 2008 pořádám na kopci Kozákov světové závody. Minulý rok se objevila veškerá špička všech disciplín. K vidění bylo mnoho karambolů, ale i skvělý a zajímavý závod do poslední chvíle.

Více na www.kozakovchallenge.cz

Video z roku 2009: <http://www.vimeo.com/6405940>

Video z roku 2010: <http://www.vimeo.com/15174173>

Autor: Jan Profousek

Stručný report z akce Operace Lizard II. z pohledu military police

Jednalo se o druhé pokračování akce Operace Lizard.

Tato akce je typická tím, že se jedná spíše o taktickou akci s omezenou municí, kde se střílí minimálně.

Náš tým se letošního ročníku zúčastnil jako jednotka vojenské policie, která měla obsazen jeden ze dvou checkpointů u základny ISAF.

Úkolem eMPíků bylo hlídat přístupovou cestu k základně, tzn. zbudovat checkpoint se závorou a kontrolovat projíždějící auta nebo cyklisty (ano, i těch se pár našlo, v roli afghánských čističů bot) a procházející osoby, zda nepašují drogy či zbraně a munici.

Dále bylo naším úkolem kontrolovat u jednotek ISAF „herní“ totožnost podle ID kartiček, které každý získal na registraci a náramků, které sloužili jako potvrzení o zaplacení vstupného.

Toto však nebyla naše jediná činnost, párkrát bylo také nutné prozkoumávat podezřelý balíček nebo tašku kvůli podezření na „NVS“ (nástražný výbušný systém) což se, ale naštěstí nepotvrdilo a v balíčku byl objeven pouze zdravotnický materiál u něhož jsme bohužel porušily sterilitu, ale nebyl ohrožen život příslušníků ISAF případnou „výbušinou“ ukrytou v balíčku. Takové štěstí jsme, ale bohužel neměli v případě kontroly vozidla, kdy byla „výbušnina“ „odpálena“ při kontrole vozu, při tomto incidentu byli však zraněni pouze 3 lidé z řad MP, a proto se na checkpointu fungovalo dál, až do doby než na nás dvakrát zaútočila skupina 10-12ti talibanců s jasným cílem – checkpoint vystřílet. Toto se jim povedlo, ale brzy dorazila patrola, která checkpoint dobyla zpět a po dobu našeho respawnu ho držela.

Smůlu měla také patrola ISAF blížící se k nám, když chtěli zkontrolovat dva vesničany s bednou. V bedně se sice nacházel pouze odpad, ale „výbušninu“ měl jeden z vesničanů v kapse a odpálil ji v nestřeženém okamžiku právě při prohledávání, čímž vzal s sebou něco kolem 20ti lidí, kteří nedodrželi bezpečnou vzdálenost od nálože, která mimochodem platila jako zásah na vzdálenost 5metrů.

Z mého pohledu se akce relativně vydařila, ale velká škoda byla, že od začátku měl ISAF špatné velení, chvílemi žádné a na základně byl zmatek a také toho, že mnoho lidí od talibanu, od kterých se očekávalo, že většina přijede jako civilisté, přijeli opravdu jako taliban, takže byla

většina lidí ozbrojena a přijeli si zastřílet, takže se akce chvílemi více, chvílemi méně zvrhávala spíše na akci střílečí.

Nicméně pokud bude další ročník, tak se rád opět zúčastním, protože akcí s podobným propracovaným scénářem s využitím specializací různých nestandardních jednotek jako třeba PMC či MP je alespoň tady u nás na severu málo.

Dave, PAST Liberec

www.past.wgz.cz

Partneři Airsoft Klubu Dejvice

Vydává: AIRSOFT KLUB DEJVICE

www.airsoftdejvice.cz

info@airsoftdejvice.cz

carlos.akd@seznam.cz

AKD 2011

„Chlapi, řekněte mi-souhlasili jste s tím, že z vás udělají kyborgy?“ rozhlédl jsem se po osádce vrtulníku.

„Můžem mu to říct, šéfe?“ zeptal se jeden z nich pilota.

„Počkej, zeptám se vedení.“

Čekal jsem tedy.

„OK, vedení říká, že klidně můžem.“ ozval se pilot po chvíli.

„Tak jo,“ kývl ten, co se ozval „Všichni jsme do toho šli dobrovolně.“

„Fakticky?“

„Fakticky,“ přikývl.

„Připoutejte se, ještě z toho nejsme venku,“ zahlásil kopilot.

„Co nás čeká?“ ozval se ten nalevo ode mě.

„Eurocorp si na tebe dělá větší nároky než kdo tipoval, mladej,“ prohlásil kopilot. Byl to už starší muž.

„A?“

„Letěj za náma čtyři bojový vrtulníky,“ dodal.

„Máme čím se bránit?“ zareagoval jsem pohotově.

„Máme, ale bude nám to prd platný,“ uchechl se „Ach jo. Řeknu ti to takhle - my všichni trpíme syndromem neuro - elektrického zhroucení. Máme asi tak tejden života všichni, tak jsme se sebrali a letěli na sebevražednou misi.“

Přestože mi bylo v té neprůstředné vestě trochu vedro, najednou jsem za krkem cítil chlad.

„Cože?“

„Seš nějaký bílej,“ zasmál se jeden z kulometčíků.

Už vím,co mi na nich zpočátku přišlo divného. Nejen kopilot, ale všichni to byli starší muži. Přes šedesát let určitě. První generace kyborgů, kdy se ještě o tomhle selhání nevědělo.

Neuro-elektrické zhroucení byl stav, kdy implantáty napojené na nervy byly špatně zakončené- prakticky drát napíchnutý do nervu. Fungovalo to docela dobře, ale až po pár desítkách let se začalo přicházet na to, že to nervům škodí. Sám nevím jak, z toho co na mě vysypala databáze jsem toho moc nepochopil. Prostě mozek začal sám odumírat. Dokud se s tím tělo dokázalo poprat, nikdo to nepoznal, ale jakmile se projevíly první symptomy, dotyčný obvykle do měsíce zemřel. Málodky se udržel déle.

„Hej lidi!“ zařval kopilot, odpoutal se a přisedl si ke mě „Už nás mají v dosahu a právě teď počítaj zaměřovací data pro rakety. Máme jen pár minut Simmonsi, tak dobře poslouvej.“

Kývl jsem. Co se dá víc dělat?

„Plán je takovej, že nás sestřelej. Z toho si nic nedělej, jak jsme řekli, šli jsme do toho dobrovolně.

Vlezeš do týhle bedny, ta zaručí že to přežiješ. Až nás sestřelí, my budem na hadry,což ti dá možnost okamžitě zdrhnout. Budeš je mít v patách, tak nezahálej. Dostaň se na letiště, co slítnem dolů, to bude asi osm kiláků jižně. Na dráze bude čekat stará F-16 s pilotem. Jakmile se připoutáš, odlet. Dráha by měla být prázdná, tak tu nech všechno, co tě zbrzdí. Na zbraně kašli, máme jich u nás dost.“ Zablikala červená kontrolka a ovládací panel se rozpískal.

„Už nás zaměřili,“ ohlásil pilot.

„OK,“ povzdychl si jeden z kulometčíků „Vlez tam. Má to časovej zámeček, za minutu přesně se to otevře. Zabouchnu tě, až bude raketa dost blízko.“

Kývl jsem.

„Dík pánové,“ řekl jsem jim,než jsem se tam nasoukal.

„Rádo se stalo.“

Pak dal pilot znamení a kulometčik mě zabouchl.

Celým tělem, nejen ušima, jsem cítil tu obrovskou ránu. Ztuhla mi krev v žilách, přesně tak to vypadalo ani ne 28 hodin nazpátek, kdy mě sestřelili a já měl co dělat abych se dal do kupy. Pak se chvíli nedělo nic, jen jsem slyšel takové divné pískání. Jasně. Vítr kolem vrtulníku.

Na tu ránu, která přišla potom, mě ale nic připravit nemohlo. Implantát hlásil špičkové přetížení asi tak devadesátinásobek přitažlivosti. Nemohl jsem s tím nic dělat. Bolelo mě celé tělo, ale neměl jsem jak ověřit škody, protože systém zhavaroval.

Tak jsem se jen mohl dívat na číselník...

00:43...

00:00...

CVAK!

No konečně, myslel jsem si, když jsem otevíral tu bednu.

Slunce mě napoprve oslnilo, pak se čočky stáhly a intenzitu zkorigovaly.

„Ouuu do háje.“ ulevil jsem si, když jsem se v bedně posadil a rozhlédl.

Celá posádka vrtulníku byla na hadry. Celá. Z nikoho nezbylo méně než tři kusy. No, aspoň zemřeli tak, jak chtěli. Nebyl čas se tu zdržovat, přesto jsem to tu prohledal a po krátké úvaze jsem si přeci jen jeden z těch kulometů vzal. Přes hrud' jsem si přeházal všechny zbylé pásy s náboji (byly tři po pěti stech nábojích), hodil jsem na záda batoh s programátorovým notebookem a vyrazil k letišti.

Sakra! Jak jsem přeskočil zeď, okamžitě jsem sebou plácl na zem. To, co jsem na dráze viděl, se mi vůbec nelíbilo. Eurocorp je už asi zoufalej, protože letiště opevnil pěti BVP. Stíhačka tam stála, ale podle rány, která se odtamtud ozvala, zastřelili pilota. Zalehl jsem na zem a vytáhl notebook.

„Dulles,“ ozval se někdo z kanceláře IIA.

„Tady Simmons. Hele lidi, mám problém.“

„Jo?“ zvedl se Mac ze židle a zapnul konferenci.

„Letiště, který mi vaši chlapi určili jako místo extrakce, je obležený pěti obrněnými transportéry. A pilota pravděpodobně zastřelili. Máte nějaký nápad?“

„Háááh...“ povzdychl si Smith „Nerad ti to říkám, ale asi se budeš muset prostřílet.“

„OK, беру на vědomí. Co mám udělat, až budu ve vzduchu?“

„Na něco jako je vzdušný prostor se vykašli,“ prohlásil Mac „Španělé tě nezaregistrují a s Portugalskem jsme se už dohodli. Snad se jen snaž letět co nejniž, ve Francii by tě mohli zaměřit protivzdušné rakety. K nám ti palivo rozhodně nevystačí, ale nějakých 100 kilometrů od pobřeží-což je v mezinárodních vodách, máme loď. Katapultuješ se a pak se necháš vylovit. OK?“

„Tohle zní dobře,“ povzdychl jsem si „Tak jo lidi, držte mi palce.“

„Moment, něco mě napadlo.“ ozval se Smith.

„To je fakt, nějaká pomoc by se mi FAKT hodila.“ dodal jsem sarkasticky.

„Můžeme vystřelit z laserového satelitu, svět o něm už stejně ví, jen netuší který z těch dvaceti to je. Nad místem, kam budeme pálit, jich zrovna máme pět. Macu, šlo by to?“

„Myslím že jo,“ ozval se druhý hlas souhlasně „Pošlete nám souřadnice. Můžeme vyřídít dohromady tři cíle.“

„Jen tři?!“ zasyčel jsem.

„Nikdy víc nebylo potřeba!“ hájil se Smith „Tři cíle, víc udělat vážně nemůžeme. Utavili bychom polopropustné zrcadlo. Vyberte si je tak, jak se vám to nejvíc hodí. Skrz notebook odešlete souřadnice, my zařídíme zbytek.“

„OK,“ povzdychl jsem si.

Chvíli jsem je pozoroval a přemýšlel jsem. Jasno jsem měl hned.

„Odesílám souřadnice všech tří cílů," prohlásil jsem a začal datový přenos.

Laserový svazek mě ohromil, natož jak přesně ho dokázali podle souřadnic nasměřovat. Neměl jsem jak zjistit, jestli to byla jen zkouška zbraní, nebo jestli tohle celé je nějaký komplot, tu možnost ještě hodně dlouho mít nebudu. Vyskočil jsem zpoza křoví, namířil kulomet na bližší transportér a začal střílet. Musel jsem se zapřít nohou, zpětný ráz byl opravdu obrovský. Koutkem oka jsem postřehl, jak druhý laserový paprsek taví další vozidlo. Dál jsem střílel. Pak se najednou staly dvě věci. Došla mi munice a třetí vehikl se roztavil pod proudem laseru. Praštil jsem sebou o zem a dal jsem se do přebíjení. Že jsem transportér zničil, tomu jsem nevěřil ani na chvíli. Přesto se nehýbal, když jsem se zvedl a opět na něj namířil. Dobře já! Povedlo se mi prostřílet motor a ovládací centrum. Lidi uvnitř jsou živí, ale když mám takovouhle výzbroj, ani je nenapadne vylézt. Poslední BVPčko se, ale blížilo až nechutně rychle. Z toho rachotu jsem už byl totálně ohlušený. Pískalo mi v uších a ztrácel jsem rovnováhu. Celkem dvakrát jsem přebíjel, ale ke konci posledního pásu se vozidlo vznítilo a explodovalo. Na nic jsem nečekal, vysypal zbytek munice do toho ochromeného transportéru a rozběhl se k F-16.

Po dvou zoufalých pokusech přebrat kontrolu nad strojem při přesunu byl třetí úspěšný a já tak mohl už na dálku začít startovat. Bude to těsně. Posádka, když zjistila že jsem bez munice, dostala odvalu vylézt a střílet. Udělal jsem drobný výpočet a zjistil jsem, že bych to měl stihnout. Pokud nikde nezakopnu. Kolem mě létaly lehké projektily, sem tam občas i nějaká ta protipancárová střela, ale víceméně stříleli pánu bohu do ok... Sakra! Té díry v zemi jsem si všimnul až moc pozdě. Zahučel jsem dovnitř a než jsem stihnul vylézt, dvě střely se rozpleskly o kevlar. Paradoxně mi tak pomohli na nohy. Běžel jsem dál.

Mezi mnou a střelci bylo už sotva sto metrů, když jsem skákal do kokpitu.

„Ani se nehni, connard," druhá část byla francouzsky. Na temeni jsem ucítil chladný kov.

Nepotřeboval jsem se otáčet, abych zjistil, co to je. Krom toho to mohla být jen jediná věc.

Ušklíbl jsem se a palubnímu počítači přikázal katapultovat kopilota. Až mi toho chlapa přišlo líto, když jsem roloval.

„Tady Simmons, slyšíte mě?" zavolal jsem z palubní vysílačky na loď pode mnou.

„Jasně, čekáme tu už pět hodin," odpověděl mi kapitán.

„Dobře, a co smluvené heslo?"

„Co budeš blbnout? Žádný není!"

„Ale je. Povídej nebo to obracím."

„Tak si polib ten svůj bílej zadek! Já se taky můžu obrátit a odplout, víš?!"

„OK, jsi prověřen." zasmál jsem se „Máte ve vodě potápěče?"

„Hele, když se ti povede přistát na palubě, bude to lepší."

„Pokusím se."

To heslo byl Dullesův nápad. Věděl, že kapitán-černochoch bude reagovat takhle útočně, takže mi stačila na ověření identity jen malá provokace. Konečně v bezpečí!! Po takové době strádání, námahy a psychického i fyzického vypětí jsem si konečně odpočinul, přestože to bylo jen v kajutě poddůstojníků.

O dva dny později...

„Tak tě tu vítám, Simmonsi," usmál se na mě černochoch s holou hlavou. Podle hlasu jsem poznal Maca Dullese.

„Ani nevíte, jak rád tu jsem," zhroutil jsem se do židle.

Přestože po fyzické stránce jsem byl odpočatý, celé dva dny na lodi mě trápily noční můry. V nich jsem se pokaždé zřítíl v helikoptéře s pěti muži a vždy jsem to přežil jen já. Nejhorší na tom bylo, že ty

obličej byly pokaždé stejné. Ti, co mě zachránili, se opravdu postarali o to, abych na to do konce života nezapomněl.

„Asi si říkáš, proč tohle všechno.“ načal Robert Smith.

„Ne,“ zakroutil jsem hlavou „Ani trochu. Vždyť je to naprosto jasné. Chcete, abych na Eurocorp prásknul všechno co vím.“

Chvíli oba dva mlčeli.

„Nebudeme zapírat, opravdu tomu tak je,“ přikývl Smith opatrně.

„Máte čtečku implantátů?“ zeptal jsem se jich unaveně.

Dulles zvedl telefon a něco tam zamektal. Ani jsem nevnímal co.

„Přijde sem jeden z našich programátorů,“ řekl, když položil telefon „Mezitím, je tu něco, co pro vás můžeme udělat?“ zeptal se.

„Jo,“ kývl jsem, a rázem jsem byl plný energie a vzteku „Někde na Floridě by měli být moji rodiče.

Najděte je. A pak mi dejte jejich adresu, společně se zpáteční letenkou.“

„To by se dalo zařídit celkem snadno,“ kývl Mac „Ale opravdu to tak chceš?“

„Až se podíváte na záznamy, bude vám to jasný.“

„Ahoj mami, ahoj tati.“ pozdravil jsem je, když se vrátili do svého apartmá od moře.

„Kyle,“ povzdychl si táta smutně „Co to s tebou udělali?“

„Co se mnou udělali?“ ušklíbl jsem se „Snad co jste ze mě nechali udělat, ne?“

„Nikdy bychom s tím nesouhlasili!“ ozvala se máma.

Jenže její výraz jí prozradil.

„Molyneux mi řekl něco úplně jiného,“ dodal jsem posměšně a zpod kabátu vytáhl pistoli s tlumičem. Nikdo neřekl ani slovo.

„Já ti říkala, že to praskne,“ zašeptala matka.

„Co teď?“ zeptal se otec.

„Protože máš zastaralej firmware, naboural jsem se ti do implantátu,“ řekl jsem „A v tom je, že jste mě Molyneuxovi prodali za 20 milionů liber. To mám tak malou cenu?“ nepříjemně jsem se usmál.

„Samozřejmě, že ne!“ dodala horečně matka.

„Tak proč jste řekli ano?“ zeptal jsem se jich přímo „Proč?“

„Nevím,“ přiznal otec smutně.

„I to je odpověď.“ ušklíbl jsem se a namířil na oba pistoli, druhou jsem vytáhl z pouzdra „Tak hybaj oblíkat.“

„Ty...ty nás nezabiješ?“ vyhrkla mamka překvapeně.

„Ne.“ nepříjemně jsem se zasmál „Mám s vámi lepší plány. Udělám vám přesně to, co vy mně, pošlu vás přímo do Londýna.“

Oba dva dokonale zbledli a já se spokojeně usmál. K čemu jsou rodiče, když prodají svého syna? Kteří ho nechají prožít peklo a ani nehnu prstem? Kteří tomu mohli zabránit?

„Stálo to za to?“ zeptal se mě Mac, když jsem skrytou kamerou viděl a poslouchal, jak je Molyneux nechává předělat na kyborgy. Za trest.

„Rodiče, který prodej vlastní dítě, kde to žijeme?“ rýpl jsem si „Krom toho dobře posloužili. Teď víme, kde přesně se Molyneux schovává.“

„To mě nenapadlo,“ prohlásil Smith po chvíli.

„Mě právě jo,“ kývl jsem „Ale spíš mě zajímá, co s tou informací uděláte?“

„Ať už odpovím jakkoliv, akceptuješ to?“ zeptal se Smith opatrně.

„Možná.“

„Necháme ho. Ostrovy jsou příliš daleko od naší sféry vlivu. Tebe jsme potřebovali kvůli jejich kšeftům s Tao.“

„COŽE?!“ vstal jsem ze židle „Třikrát jsem málem zdechnul, když jsem po Tao střílel, a vy mi teď řeknete, že šlo jen o nějaký blběj kšeft?!“

„Ne nadarmo se jmenujeme nezávislá zpravodaská služba.“ řekl Mac „My víme všechno, přestože reagujeme jen na máloco. Ale buď v klidu, nesmírně jsi nám pomohl. Díky tobě víme, proč s nimi Molyneux kšeftuje.“

„A o co v tom kšeftu vlastně jde?“ protáhl jsem kysele.
 „O výcvik,“ řekl Smith „Eurocorp i Tao mají dost problémů, a potřebovali tak vymyslet, který systém ovládnutí je nejlepší. Zatím vede Eurocorp.“
 „A jak do toho systému zapadáte vy?“ ušklíbl jsem se.
 „Nezapadáme.“ zareagoval Mac pohotově „Každý náš agent do toho šel dobrovolně. Což mi připomíná...máme pro tebe nabídku.“
 „Jakou?“ zeptal jsem se podezíravě.
 „Pracuj pro nás. Za padesát tisíc dolarů měsíčně.“
 „Ani náhodou,“ prohlásil jsem „Už to nechci znovu zažít.“
 Mac Dulles si jen povzdychl.
 „No dobrá, koneckonců na to máš právo,“ převzal iniciativu Smith „Protože jsi nám dost pomohl, nechali jsme ti zařadit americké občanství, to doufám neodmítneš?“
 „To ne,“ kývl jsem.
 „V tom případě je tohle tvoje,“ posunul mi Mac po stole nabitou obálku „Jsou tam doklady a nějaké peníze jako odměna. Kdyby sis to ale rozmyslel, víš kde nás najdeš.“
 Popadl jsem obálku a beze slova odešel z jejich kanceláře.

Bylo tam dost peněz na to, abych si našel malý byt a práci. Dluhy jsem neměl, energie pro implantáty bylo dost, jídlo v závodní jídelně se taky dalo jíst. Idylka. Práce v továrně byla někdy nudná, ale plat byl slušný. Nudná. To slovo mi znělo v hlavě čím dál tím častěji a já si zhruba po dvou měsících uvědomil, že mi chybí něco dost podstatného. Válka.

„Smithi, pořád o mě máte zájem?“ zazvonil šéfovi IIA jednou v noci telefon.
 „Simmons?“ zamžoural do lampičky.
 „Trefa. Tak máte?“
 „Samozřejmě, že ano!“ usmál se.
 „Co budu muset dělat?“
 „Nic, co bys nesvedl. Zabijet, někdy chránit informátora...žádná změna oproti Eurocorpu. Akorát že tady dostaneš slušnej plat.“ prohlásil.

Přemýšlel jsem jen chvíli.
 „OK šéfe, já to беру.“
 Peníze, domov, silná organizace za zády, na práci to, co umím nejlíp. Co víc si člověk může přát? Krom toho...kdybych začal dělat cokoli jiného, věděl jsem, že bych se už do konce života jen nudil. Člověk, pokud přežije peklo, už po klidu tak nějak moc nebaží.

Konec

Autor: Zmařas

Vydává: AIRSOFT KLUB DEJVICE

www.airsoftdejvice.cz

info@airsoftdejvice.cz

carlos.akd@seznam.cz

AKD 2011